

førsel af fremmed Arbejdskraft i meget høj Grad forandrer Landets Karakter og i flere Henseender er en Fare for Offentligheden? Men paa den anden Side vil jeg ogsaa fremhæve det karakteristiske i, at de samme Godsejere og Proprietærer og Højremænd, som indforskrive saadan fremmed Arbejdskraft, faa at vide af deres eget Organ, „Berlingske Tidende“, hvorledes disse Arbejdere fra de store Herregaarde tilbringe Vinteren her i København. Jeg synes, det maa være opløftende for dem at faa at vide, hvorledes disse Mennesker leve i Pjalter, Smuds og Elendighed, de Mennesker, som de skulle have ud igen til Foraaret for at slide for en ussel Løn paa deres Marker, og som de bruge om Sommeren paa deres Agre og Enge, at faa at vide, at disse Mennesker om Vinteren ere en grufuld Fare for Offentligheden her inde i København. Saa paataler „Berlingske Tidende“, at de polske Kvinder betle paa Gaden ofte med spæde, forfrosne Børn paa Armen, og Bladet slutter saa: „Hvorfor se ørkesløst til paa Ophobningen af et fremmed Proletariat, der blot volder Politiet Besvær og Befolkningen Ærgrelser, der tynger paa det haardt bebyrdede Fattigvæsen og tærer paa den stærkt engagerede private Velgørenhed“. Bladet kræver derefter, at Sundhedspolitiet skal lukke Polakkaserne. Det forekommer mig at være Toppunktet, ikke alene af Meningsløshed, men ogsaa af Ubarmhøjthed. Først slæber man disse Polakarbejdere ind som Kvægflække for at arbejde for Herremanden. Og naar de saa jages bort fra Herregaardsmarkerne om Efteraaret og slaa sig ned i København for at friste Livet paa kummerlig Maade, tilraaber Herremændenes egen Presse Politiet her i København: Luk deres Huse, smid dem ud af deres Kaserne! Jeg synes, det er en oprørende Maade at behandle disse fremmede Arbejdere paa, og jeg paastaar, at Polakimporten i Virkeligheden er en Synd mod den danske Nation og de danske Arbejdere. Der bør derfor herinde lyde en Røst mod dette Uvæsen.

Vi Socialdemokrater ere ikke saa haardhjertede, at vi, naar de polske Arbejdere en Gang ere komne herind, ønske, at de Mænd, Kvinder og Børn skulle kastes paa Gaden, saaledes som Godsejernes Organ nu kræver. Vi haabe heller ikke, at den højtærede Indenrigsminister, som har Tilsyn med disse Arbejdere, paa nogen Maade vil række Haand hertil. Vi maa fra vor Side tilraade, at der skabes saadanne Forhold her i Landet, at Polak-

importen umuliggøres. Og Midlet dertil er at give de danske Arbejdere i højere Grad end hidtil Adgang til at blive selvstændige Jorddyrkere, give dem Adgang til at tage den Jord i Besiddelse, som Herremændene nu kun kunne faa opdyrket ved Hjælp af Polakker, og det endda neppe nok, thi vi se paa adskillige Steder om Efteraaret, hvorledes Sæden staar og raadner paa Marken, fordi man ikke vil betale en ordentlig Arbejdsløns for at faa den i Hus. Det, at give de danske Arbejdere den størst mulige Adgang til at blive selvstændige Jorddyrkere, er i Virkeligheden det eneste Middel mod Polakimporten, men det er ogsaa dette Middel, som baade de Herrer Godsejere og deres Organ „Berlingske Tidende“ ville modsætte sig. Jeg haaber imidlertid, at Rigsdagen ogsaa af denne Polakimport vil forstaa, hvor nødvendigt det er, at vi snarest muligt faa fat i Spørgsmaalet om en bedre Jordfordeling.

Den 26de Februar 1909 vedtog Rigsdagen at nedsætte en Kommission om Omordningen af Lensgodsvæsenet, og vi ere — kan jeg betro ærede Medlemmer — nu efter to Aars Forløb saa heldige at kunne begynde vort Arbejde i denne Kommission. Mandag den 23de Februar skal den holde Møde for at begynde sit Arbejde. Den har holdt et Møde, hvor den vedtog at fremskaffe Oplysninger, den har skiftet Formand og Medlemmer o. s. v., og nu, altsaa efter to Aars Forløb, foreligger Muligheden for, at vi kunne begynde vort Arbejde. Det vil altsaa ske den 23de Februar 1911. De ville se, at det er næsten nøjagtig to Aar efter, at Loven blev vedtagen. Med Henblik paa dette Spørgsmaal, dette Middel mod Polakimporten, som jeg vil kalde det, har den vedkommende Minister, nemlig Landbrugsministeren, endvidere i Finansudvalget lovet at nedsætte en Kommission angaaende Spørgsmaalet om offentligt Fæste og om Ekspropriation af Jord til Huslodder. Jeg vil udtale Haabet om, at denne Kommission maa blive færdig senest til den Tid, da Kommissionen angaaende Lensgodserne bliver færdig, og jeg vil tillige udtale Ønsket om, at vi til den Tid, da disse Kommissioner blive færdige, maa have en Rigsdag og en Regering, som ville tage fat paa dette Spørgsmaal med fast Haand. Der skal nemlig en fast Haand til at løse dette Spørgsmaal, som jeg vil kalde vort Tids største Erhvervsspørgsmaal, og som har lige stort Ærinde saavel til By som til Land. Dets Løsning vil som sagt være